A°. 1841. N°. 34.

DONDERDAG DEN 29sten APRIL.

JE MAINTIENDRAI

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

POST-KANTOOR.

De ondergeteekende berigt het Publiek, dat de Schoener *DE ZUSTERS*, Kapt. A. WINDFIELD, de reis naar *St. Eustatius* zal aannemen, en dat de Brievenzak voor dat Eiland gedestineerd, op *HEDEN*, des voormiddags ten 12 uren, zal worden gesloten.

Paramaribo den 29 April 1841.

De Post-Beambte,
A. P. TIRION.

ADVERTISSEMENTEN.

Door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, de *Quotisatie-lijst* der Contribuabelen voor de Schutterij over het dienstjaar 1841, executoir verklaard, en de Kwartiermeester dien ten gevolge bevoegd zijnde tot inning der Contributie, waartoe hij ten zijnen huize op de gewone Kantoor-uren zal vaceren, zoo wordt hiervan aan de belanghebbende kennis gegeven, met de herinnering dat de Contributien vóór den laatsten Junij e. k., moeten aangezuiverd zijn.

Paramaribo den 26 April 1841.

De Luitenant Kolonel Kommandant der Schutterij,
P. FIERS SMEDING.

(16752) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 30sten April 1841, des voormiddags om *half negen* ure, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De SUIKER-PLANTAADJE *KENT*, gelegen aan de rivier *Saramacca*, aan de regterhand in het opvaren, bekend onder het merk H. No. 1; aankomende den Boedel en Nalatenschap van wijlen den Heer JOHN HEWITT.

Liggende de Inventaris van gemelde Plantaadje, ten Kantore van den ondergeteekenden ter *visie*.

De *helfte* in de *GEBOUWEN* met derzelver *STEENEN VOETEN*, staande op het vererfpacht Erf, aan de *Joode Brée Straat*, La. C. No. 44; aankomende E. MATROOS, als voor de *helfte* Erfgenaam van wijle BETJE van BEELDSNIJDER.

Paramaribo den 24 April 1841.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

(16753) Van Plantaadje *Kent* worden bij inschrijving om gereed geld, te koop aangeboden:

108 Vaten SUIKER,

in *zes* partijen van *achttien* vaten.

De inschrijvings-billetten zullen worden aangenomen ter Griffie van het Geregtshof, tot Donderdag den 6den Mei e. k., des voormiddags ten 9 uren, wanneer derzelver opening ten overstaan van Heeren Gecommitteerden, tot de Sequestratie zal plaats vinden, en het hoogste bod (mits goedgekeurd) worden aangenomen.

De Suiker zal uiterlijk *veertien* dagen na de toewijzing moeten gewogen worden en als afgeleverd beschouwd worden, terwijl het den Kooper zal vrijstaan, de door hem gekochte Suiker, het zij dadelijk na de weging of aflevering af te halen, of wel in het Suikerhuis te laten staan tot 6 à 8 weken na de toewijzing; een en ander voor rekening en risico des Koopers.

Het monster is ten huize van den ondergeteekende te bezigtigen.

Paramaribo den 28 April 1841.

F. G. PICHOT L'ESPINASSE,
Seq. c. s.

SURINAAMSCHE MAATSCHAPPIJ VAN Weldadigheid.

Het HOOFD-BESTUUR dezer Maatschappij, het houden der *OPENBARE VERGADERING*, tot het doen van het Verslag over den jare 1840 bepaald hebbende op Vrijdag den 30sten April eerstkomende, heeft de eer, ter kennisse van het algemeen en van derzelver Leden in het bijzonder te brengen, dat deze Vergadering zal plaats hebben, des morgens ten *half negen* ure, in het Kerk-Gebouw der *Evangelische Luthersche Gemeente* alhier.

Het *Hoofd-Bestuur* voornoemd, noodigt zoo wel de Leden dezer Maatschappij als de overige Ingezetenen dezer plaats, ten vriendelijkste uit, deze Vergadering bij te wonen, en door eene talrijke opkomst, den luister dier plegtigheid te verhoogen.

Paramaribo den 22 April 1841.

De Algemeene Secretaris,
H. J. RAATGEVER.

*** OPGEVANGEN:

Een gewone PLANTAADJE PONT *zonder Dak*, lang 40 en breed 11 Rhijnlandsche voeten, waarop geen divisie merk en nummer zigtbaar, door den Eigenaar mits bewijzen van eigendom producerende te herkrijgen, tegens betaling der Advertentie-kosten.

Plantaadje ALKMAAR, 17 April 1841.

THs. KAAS Tz.

(16754)

Mengelwerk.

Mislukte Aanslag op Sluis in Vlaanderen, den 12 Junij 1606.

Een kluchtig heldenbedrijf, beschreven door P. MEESTERS, en gelezen in de Kunst- en Wetenschap bevorderende Maatschappij, te Amsterdam.

(*Vervolg en slot van No. 33.*)

Onder de dooden telde men een' der Judassen, die de stad hadden willen verraden. Men zegt dat de vent er magtig leelijk uitzag. Velen bejammeren het, dat men hem niet levend heeft kunnen krijgen, ten einde ook eens een autodafé te geven, en eens te proberen wie beter branden, geloovigen of ketters; doch ik houd dit voor onvoorzigtig, want als hij een reis geen vuur had willen vatten, dan was er alle reden geweest om den Geuzen toe te roepen: » sliep uit! sliep uit!" al hetwelk toch maar eene malle vertooning geweest zou zijn.

Groote vreugde was er in de stad over den mislukten aanslag. De weldenkenden dankten den Hemel, de goddeloozen dronken zich zat, en liep Reintje de Kakkerlak, zeker Spaanschgezinde herbergier, en spion tevens, nog gevaar van overlast te lijden, daar hij, bij het algemeen gevlag, zijne vlag, als uit schimp, in eene afdalende, in plaats van in eene rijzende houding had geplaatst, en men dien schimp had bemerkt.

Wat onzen Koster betreft, die schijnt of belangeloos te zijn geweest, of zijn belang niet te hebben gekend. Bij den verhaalden toestand van zaken had hij zich voor altijd in de gratie van vrouw Fortuin kunnen infinueren Hij had, met een uitgestrekten gezigt, kunnen vertellen, dat de aanslag hem in den droom was geopenbaard, en hij, voorbedachtelijk, de klok overwonden had, overeenkomstig den raad, hem mede in den droom gegeven. Bij de reputatie van een' Profeet, had hij nog het pensioen van een voornaam ambtenaar kunnen krijgen. In gewigtige gevallen had men hem nog wel eens kunnen laten droomen, en, bij een weinig oefening in het vak van voorzegging, had hij dan zoodanige oplossing kunnen geven, dat het altijd uitkomen moest, even als de Priesters van *Delfis*; dan de man was dood eerlijk of oliedom. In allen geval was onze Koster het middel, waardoor de aanslag avorteerde, en verdiende daarom zoo goed in den toren te prijken als Jantje; zij konden dan een *Duo cencertant* spelen, tot vermaakt van 't algemeen. Welke eer gemeld Jantje nu ook te beurt gevallen zij, en dat wel *à titre onéreux* voor den Koster, het is altoos jammer dat de geschiedenis zijnen familienaam niet bewaard heeft, want wij zouden, een van allen, zeer wel van zijne nakomelingschap kunnen wezen, en welke pretentie hadden wij dan misschien nog niet! Daar is wel eens reis een doctor *menbre de la légion d'honneur* geworden, omdat hij, ter bekwamer tijd zeker' generaal een lavement had toegediend; 't is toch wat anders te zeggen, afstammeling van Jantje te wezen, of van den Koster, indien men ieder regt had laten wedervaren.—Enfin, hebben is hebben, maar krijgen is de kunst.

Waren de Sluizenaars blijde, dat alles in dier voege was afgeloopen, met du Terayl stond het geheel anders geschapen; de man berstte van spijt, want had men naar hem willen luisteren, *Sluis* was zoo zeker in der Spaansche handen, als iets zeker zijn kan. De bruggen neêr, de poorten open, het volk er voor, en nog niet durven binnentreden! iets dergelijks is wel nooit beleefd. Ook in de residentie van den Aartshertog gekomen zijnde, gaf hij zich nauwelijks tijd een paar schoone kousen aan te trekken, en den slijk uit

zijne kleederen te wrijven; terstond vloog hij ten hove. Hier werd het geval breedvoerig verhaald, en de kleinhartigheid der krijgslieden in alle hare uitgestrektheid ontwikkeld. Albertus sloeg, van boosheid, met de vuist op tafel, en Izabella moest *drinken voor den schrik*. (Nu heb ik toch opgepast dat ik van geene zenuwen sprak.) voor de Vlamingen liet het maar zeer zot af, want Albertus, even als zeker schoolmeester, die de kleine jongens afranselt, als de groote het verpeuterd hebben, durfde de Franschen en Spanjaarden niet te lijf, maar liet eenige Nederlandsche krijgsbeambten vatten, en ter dood rigten. Te minder viel dit in den smaak der Vlamingen, daar zij bemerkten, dat geen' buitenlander iets onaangenaams te beurt viel. De aanverwanten van de onthalsden moeten zich denkelijk hebben laten verluiden, dat zij plan hadden om du Terayl, voor zijne moeite, behoorlijk te betalen, ten minste verkoos zijn edelheid van zich uit het gedrang te houden, en marcheerde weder naar *Frankrijk*. Daar zoo wel als elders, had hij nog onderscheidene *curieuse* ontmoetingen, en bragt het met zijne Pyrotechnica zoo ver, dat hij eindelijk te *Geneve*, tegen het zwaard der hooglleffelijke geregtigheid, zijnen kop verspeelde.

Uit het gelezene blijkt nu genoegzaam de waarheid van hetgeen ik, in het begin, zeide, namelijk, dat alles zoo is, omdat het zoo zijn moest. Bekend met de omstandigheden, en met de zamenvloeijng der medewerkende oorzaken, zal men gemakkelijk bevroeden, dat *Sluis* in der Spaanschen handen niet kon vallen, en zij, daardoor, geen meester konden worden van den linkeroever der *Schelde*. Ik gevoel nu ook tevens het uitgebreide nut der inleidingen, want niet alleen heb ik nu iets verteld, maar ook iets bewezen.

In de hoop van ook eens te vertellen hoe kaal Pontécoulant, in later tijd, van de reis kwam, met *Staats-Vlaanderen* te willen veroveren, bedank ik, voor het tegenwoordige, elk voor zijne goedgunstige aandacht, en wensch, en du Terayl, en den Jezuït, (want men mag toch geenen haat dragen) en Jantje en den Koster, en Reintje de Kakkerklak, en al die toen geleefd hebben, dat zij, daar waar zij nu zijn, het wel mogen hebben.

Het zij zoo.

Iets over de Parelvisscherij in den Perzischen Zeeboezem.

De wereldvermaarde parelen, die in de *Perzische Golf* gevischt worden en de uitgestrekte handel die er mede gedreven wordt, verschaffen bijkans aan de geheele bevolking van den oever dezer zee kost en onderhoud. Deze ongastvrije kusten brengen niets anders voort dan eenige dadelboomen, die niet genoegzaam zijn om de bevolking het noodige voedsel te verschaffen, zoodat er levensmiddelen van verre plaatsen moeten worden aangebragt. De Arabieren van die landstreek hebben geene andere eetwaren, dan eene handvol dadels, een weinig zoutenvisch, somwijlen een weinig rijst of graan, en bitter water.

Aan de geheele Arabische kust en bijna om alle de eilanden der zee worden altijd meer of min pareloesters gevonden; de uitgestrektste visscherijen vindt men echter in de nabijheid van het eiland *Bahrein*. De pareloesters, die in de nabijheid van de eilanden *Kharrak* en *Borgo* gevischt worden, houdt men voor de zoodanige, die door hunne kleur en grootte het meest uitmunten, doordien zij uit 8 lagen bestaan, terwijl de overigen er slechts 5 bevatten; maar eensdeels is de zee daar te diep, dan dat de visscherij gemakkelijk of met voordeel zou kunnen verrigt werden, en anderdeels is de alleenhandel in de handen van den Scheik van *Abuschar*, die deze eilanden als zijn regtstreeks eigendom schijnt aan te zien.

De vischtijd wordt verdeeld, 1) in de korte en koude, die zich over de gansche golf uitstrekt, en in de maand Junij langs de geheele kust in ondiep water plaats heeft; 2) in de lange en warme, die langs de kust van *Bahrein*, plaats heeft, eerst met de groote hitte in julij begint, en tot in het midden van September voortduurt. Dewijl het water hier dieper is (omtrent 7 vadem), kunnen de duikers alleen bij heet weder en wanneer het water tot op den bodem toe verwarmd is, daarin visschen. Om het water af te houden, klemmen zij bij het duiken den neus in een gespleten stuk hoorn en stoppen hunne ooren met was. Zij knoopen een net om hunne lendenen, om de oesters er in te doen, nemen, om schielijker te zinken, een' steen in de hand, en houden met de andere een touw, aan eene boot vastgemaakt, hetwelk zij schudden, zoodra zij opgetrokken willen worden. Door elkander gerekend, blijven zij twee minuten onder water, en duiken bij gunstig weder omtrent 12 of 15 maal, bij slecht weder maar 3 of 4 maal. Het duiken geschiedt als de maag ledig is; zijn zij vermoeid, dan slapen ze, en eten eerst naderhand.— Deze beroepsbezigheid, hoezeer vermoeijend, wordt niet voor ongezond gehouden, en zelfs oude lieden wijden er zich aan toe.

De opbrengst der visscherij van *Bahrein* alleen kan men op 1,000,000 tot 1,200,000 Duitsche kroonen (de eenige munt die aldaar gangbaar is,) berekenen, en zij zal met hetgeen er door de kooplieden van *Bahrein* in *Abuthatu*, *Sharga* en *Ras Khyma* ingekocht wordt, 1,500,000 kroonen beloopen. Dit bevat den ganschen parel handel in de *Golf*, want de kooplieden van *Indië*, *Arabië* en *Perzië* doen hunnen inkoop door Agenten in *Bahrein*. Deze schatting van het bedrag steunt op de berekening van het gemiddelde bedrag der kleine booten, omdat men niet dan met groote moeite naauwkeurige opgaven kan bekomen; eenige kooplieden onder de inboorlingen geven een bedrag op, die het zesvoud der bovengemelde som bedraagt. Een groot gedeelte der kleine parelen wordt door geheel *Azië*, met allerlei edele gesteenten vermengd, maar met uitzondering van die diamanten, die als volkomen onverteerbaar beschouwd worden, tot het bereiden van pillen gebruikt. Zeer gezocht zijn de pillen, die voor 't grootste gedeelte uit parelen bestaan, omdat men er opwekkende en versterkende hoedanigheden aan toeschrijft.

De kooplieden van *Bharein*, die den ganschen koophandel in handen hebben, zijn gedeeltelijk bezitters van aanzienlijke kapitalen, en de duikers staan geheel onder hen. Zij geven deze arme lieden gewoonlijk voorschotten van geld en levensmiddelen, zetten de laatstgenoemde op wil lekeurige prijzen, en nemen er buitendien nog 100 percent van. Op dezelfde wijze leenen zij hunne booten, waar een gedeelte van het bedrag der visscherij voor gegeven wordt, en koopen buitendien de parelen voor een' prijs naar hun believen, zoodat de duikers door den zwaarsten arbeid naauwelijks in staat zijn, om voor zich en hun gezin het noodig onderhoud te verdienen. Het getal der visschersbooten van *Bharein* bedraagt 1500, waarvan ieder gemeenlijk vijf duikers met een gelijk getal andere personen tot hulp heeft, om de parelmossels op te halen. In een goed jaar beraamt men het inkomen van een boot op 1000 kroonen, waarvan er, het een door het ander gerekend, slechts 36 kroonen voor elken visscher overblijven. In ongunstige jaargetijden kan dikwerf de duiker niet eens het voorschot betalen en valt voor altijd in de handen van den hebzuchtigen kapitalist; maar gelukt het hem, eene goede vangst te doen, dan kan hij het wel eens zoo ver brengen om eigenaar van eene boot en kapitalist te worden.

Op die wijze vallen de parelen, nog eer zij koopbaar zijn, in de handen der groothandelaars; van daar is het moeijelijk, om ter plaatse, waar de parelen gevischt worden, schoone parelen uit te zoeken, doordien de handelaar dit alleen voor hooge prijzen toelaat, omdat hij zijn' gewonen voorraad niet gaarne beneden de gewone kwaliteit wil laten dalen. Van daar de reden, dat men in *Londen* schoonere parelen koopt dan in *Bahrein*. Slechts parelen zijn goedkoop en in overvloed te bekomen, en gaan in groote kwantiteiten naar *Perzië*, waar zij tot het borduren van kleederen gebruikt worden.

Voltaire's geestdrift voor het Tooneelkunstig opzeggen.

(*Volgens* LARIVE.)

Voltaire had mij, schrijft Larive, veertien dagen voor zijn' dood *Zamore* zien spelen, en mij zijne voldoening daarover betuigd. Hierdoor aangemoedigd, ging ik hem, acht dagen daarna, verzoeken, mij een anderen rol te willen hooren *repeteren*. Ik vond hem zeer verzwakt; mij ziende binnen komen, zeide hij: »ach! »mijn vriend! ik kan mij met geene we»reldsche zaken meer bemoeijen; ik ga »sterven." — »ô Mijnheer! antwoordde ik »treurig, hoe diep bedroef mij de toestand, »waarin ik u vinde! Ik moet morgen den »rol van Titus spelen, en daar ik hoopte »u in beter' staat van gezondheid aante»treffen, had ik mij gevleid, dat gij mij »dien wel zoudt willen hooren opzeggen."

Eenslags vestigt hij op mij zijne arendsblikken. Zijn gelaat, zijne bewegingen hernemen de gewone veerkracht. Zijne beide handen met eene *theatrale* beweging, hem doorgaans eigen, opheffende, zegt hij tegen mij: »Wat, mijn vriend! speelt gij »morgen Titus? ô, in dat geval heeft »geen dood vat op mij; ik moet u dien rol »hooren *repeteren*."—

Met eenen staat hij op uit zijn' *fauteuil*, gaat het Tooneelstuk in een der deelen van zijne Werken opzoeken, en hoort mij opzeggen met zoo veel belangneming, dat hij telkens, wanneer hij voldaan was, minzaam glimlachte, maar ook ernstig boos werd, wanneer hem iets mishaagde. In de volheid van mijn vuur gestuit, onthutst door het leven, dat hij maakte, durfde ik hem toevoegen: »maar, Mijnheer! indien gij zoo »tegen mij schreeuwt, kan ik niet verder »opzeggen." — Waarop Voltaire, nog harder schreeuwende, antwoordde: »Ik »schreeuw niet *tegen* u, mijn vriend! ik »schreeuw *voor* u!"

Wolven in Indië.

In een dagblad, dat onder den titel van *Moofussil Ukhbar* in Indië uitkomt, wordt bij gelegenheid van de bekendmaking eener telling der inwoners van Agra de opmerking gedaan, dat in de laatste vier jaren meer dan duizend kinderen van de wolven verslonden zijn. De regering, bij wie te dezer zake in het jaar 1831 een verslag werd ingediend, loofde een' prijs uit aan degenen, die zich met het uitroeijen der wolven in de verschillende kantons van dit gebied willen bezig houden. Maar het schijnt, dat men niet veel gedaan heeft om dat kwaad te verhelpen, hetgeen aan een bijgeloovig begrip, ten aanzien van het bloed des wolfs wordt toegeschreven; want het volk gelooft, dat in alle dorpen, waar dit bloed vliet, het land onvruchtbaar blijft, en dat de afgestorvene zielen der kinderen niet nalaten alle degenen te plagen, die deze dieren dooden. Deze ongerijmde gedachte, is bij de lieden van de mindere klasse zoodanig ingeworteld, dat in eenige gedeelten van Indië, wanneer de lieden een' wolf vangen, het daarbij laten berusten, om hem eene bel om den hals te hangen, ten einde overal waar hij voorbij gaat, gewaarschuwd te worden.

Te PARAMARIBO, *bij* J. J. ENGELBRECHT.